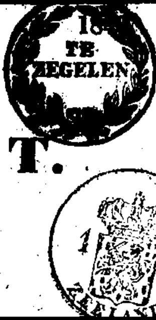
No. 152.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 21 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

TURKIJE.

— Het ongelukkig Turkijë wordt thans door allerlei rampen geteisterd. Den 17. november zijn in de stad Salonika 800 huizen (sommige berigten zeggen twee-duizend) door de vlammen vernield. Andermaal heeft het onheil dat gedeelte der stad getroffen waar de armen wonen, en ook de Joden hebben weder het meest geleden. Bijna twaalfduizend menschen zijn door dezen brand van voedsel, kleeding en huisvesting beroofd, en dat te midden van een winter, welke veel kouder is dan in vorige jaren. Te Bagdad verminderde de cholera aanmerkelijk, maar allerlei oproerigheden verontrustten die streken. De Arabische stammen maken gebruik van de verlegenheid der Porte, welke thans met de in opstand zijnde Kurden bezig is, staan zelve op en maken zich aan allerlei rooverijen schuldig. Eene karavane, welke zich van Aleppo en Damascus naar Bagdad begaf, is door de roovers uitgeplunderd en ten deele vernield. Ook is *Tayaa*-pacha, de bevelhebber der keizerlijke troepen in de provincien gevaarlijk ziek. De Porte schijnt zich verder de zaken van Kurdistan zeer aan te trekken, en bereidt voor de aanstaande lente eene sterke expeditie.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 16. December. Voortdurend blijft hier veel sneeuw vallen en men herinnert zich niet, dat dezelve sedert jaren zoo overvloedig was; het weder, dat daags vrij zacht is, slaat 's nachts meestal tot vorst over; dit was ook gisteren het geval. De vorst was echter niet sterk; heden morgen teekende de thermometer slechts 30° Fahrenheit. In de Maas drijven nog steeds vele ijs- en sneeuwschotsen en men kan bij eene eenigzins meerdere vorst verwachten, dat de communicatie langs de rivier aldra geheel zal gestremd zijn. Vele stoombooten hebben opgehouden te varen, en de meeste schepen zijn reeds in de havens gehaald. Ten gevolge van de vele sneeuw, die op de wegen zich heeft opgehoopt, is de correspondentie zeer bemoeijelijkt; de fransche, spaansche en belgische posten zijn ons gisteren avond eerst zeer laat geworden; heden morgen zijn ze nog niet ontvangen. Ook de binnenlandsche correspondentie ondervindt veel oponthoud en de verschillende diligences en posten, komen allen zeer laat en ongeregeld aan. Reeds heeft men verscheiden ongelukken te betreuren, veroorzaakt door de gladheid der wegen.

— De heer *P. H. van der Veen*, Arrond. ijker van maten en gewigten te Hulst, prov. Zeeland, een veelbelovend jongeling van even 22 jaren, heeft aldaar in den namiddag van den 9. dezer, op eene droevige wijze zijnen dood gevonden.

Ter jagt gaande, wilde hij zijnen hond, die onwillig was hem te volgen, met de kolf van zijn geladen geweer een slag toebrengen, doch sloeg met dezelve op een bevroren steen, met dat jammerlijk gevolg, dat het geweer afvloog en het geheele schot hem in het onderlijf trof. De ongelukkige gaf weinige oogenblikken daarna onder de vreesselijkste pijnen den geest.

GORINCHEM, den 14 December. De trek tot landverhuizing begint zich ook in dit arrondissement van lieverlede meer te openbaren. Onderscheidene welgestelde boeren, bepaaldelijk te Giesendam, Giesen-Nieuwkerk en andere plaatsen, hebben het voornemen opgevat, om, na hunne landerijen en verdere bezittingen te gelde te hebben gemaakt, dit land te verlaten en den zetel van hun vermogen naar Noord-Amerika over te brengen.

HEESBEEN, den 12 December. Zekere landbouwer uit die gemeente de veelvuldige veldmuizen willende verdrijven plaatste eenige vallen en klemmen voorzien van een stukje spek, op het bezaaide bouwland en strooide hier en daar eenige kraanoogen (Nux Vomica) met dat zonderlinge gevolg, dat binnen eenige uren tijds *dertien kraayen* in de klemmen of vallen gevangen werden, en onderscheidene anderen, in de lucht even opvliegende, dwarrelende op den grond terug vielen en met de hand konden worden opgenomen.

INGEZONDEN STUKKEN.

In den Almanak over 1847 van het Middelburgsch Departement tot Nut van het Algemeen, vindt men opgenomen:

» Eene spetie-tafel van *ryksdaalders*, *acht-en-twintigen*, quart-guldens, *vyffranken* en *fransche kroonen*, uitgerekend in guldens en cents, PONDEN, SCHELLINGEN EN GROOTEN, guldens en *stuivers*; en wel uitgegeven bij de *stads*-drukkers.

Men schijnt dus in de Hoofdplaats der Provincie Zeeland nog gebruik te maken van buiten coers zijnde muntspetien en denkbeeldige geldswaarden. O.

MENGELINGEN.

Utopische Catechismus,

OFTE

Kort begrip van de leer der landsvaderlijk- en landskinderlijkheid.

(*Vervolg van No.* 150.)

Vraag. Wat gebeurde er, nadat de landskinderlijke beurzen van de vrijwillige penningen waren ontlast?

Antw. Sommige landskinderen waren door den schok zoodanig onthutst, dat zij hunne slaapmutsen een weinig op zijde schoven en in hunne verbijstering begonnen te beweren, dat de landsvaderlijkheid, blijkens de ondervinding tot schromelijke verwarringen en misbruiken aanleiding gevende, ijlings behoorde afgeschaft te worden, en dat men, om daartoe te geraken, met stoute hand de fundamentele instellingen diende te wijzigen, als het eenigste en zekerste middel om het kwaad in den grond te verhelpen. Die verdoolden meenden overzulks, dat vele onzer bestaande inzettingen overoud, en, uit aanmerking van den vooruitgaanden geest des tijds, onbruikbaar waren geworden. Zelfs waren er eenigen van oordeel, dat, zonder afdoende hervorming der landshuishouding, men een wis verderf te gemoet snelde; enkele heethoofden gingen zoover, van te beweren, dat landskinderen, die zoo lang zoet geweest waren en hunne spaarpotten aan de vaderen hadden ten beste gegeven, wel als belooning een weinig emancipatie hadden verdiend.

Vr. Hoe werd dit opgevat bij de landsvaderen?

Antw. Met droefenis. De wijze landsvaderen, wetende hoe nuttig en aangenaam de ingebakerde staat is voor de kinderkens, en hoe liefelijk het bon-plaisierige behoud is voor de vaderen, hebben constant afgewezen alle pogingen tot verandering; zij hebben zich, mitsdien, sterk vastgeklampt aan het bestaande, als proefondervindelijk onverbeterlijk zijnde bevonden en hebben hun misnoegen te kennen gegeven, ja zelfs van de vaderlijke gunsten uitgesloten sommige ontaarde hervormingsgezinde landskinderen, opdat deze beklagenswaardige verdoolden mogten wijs worden door schade en schande.

Vr. Hoe moeten goede landskinderen onder dat alles gezind zijn?

Antw. Al dat gebeurde moet hen opwekken tot vernieuwd geloof, geduld en vertrouwen; zij moeten alle hervormingsgezinden vermijden, hen beklagen, en nimmer in hun gemoed die verkeerde emancipatie-zucht aankweeken, welke den landsvaderen zoo ongevallig is; veelmin moeten zij ooit door petitionementen en dergelijke on-landskinderlijke demonstratiën eenigen wensch naar wijziging der fundamentele instellingen aan den dag leggen: want dat alles is kwaad in de landsvaderlijke oogen.

Vr. Waarin openbaart zich de landsvaderlijkheid op het luisterrijkst?

Antw. In het bestier der aan gene zijde der zee gelegene koffij- en suikertuinen, alwaar, ten gevolge eener gansch bijzondere door de landsvaderen uitgevondene explicatie van zeker artikel der fundamentele instellingen, het gezegend stelsel van vrijmagtigheid geheel zuiver en onvervalscht wordt toegepast, ingevolge waarvan aldaar alles aan het welbehagen van eenen enkelen landsvader wordt overgelaten, die er vrijelijk beschikt over alle belangen der aldaar wonende landskinderen, zoo wat het burgerlijke als godsdienstige betreft, en die vrijmagtig is, om den lande uit te drijven al wie kwaad is in zijne oogen. Voorts hebben de landsvaderen, nevens de vrije en onbeperkte wetgeving aldaar, ook de volkomen vrije beschikking over alle producten dier tuinen en over alle gelden, welke dezelve opleveren, zonder dat ooit of immer iemand buiten de landsvaderen eenige bemoeijing met dat een en ander mag hebben ofte in de heimenissen van dat bestier vermogen te dringen; al hetwelk dan ook veroorzaakt, dat de goede landsvaderen zich uitermate verlustigen in dien staat van zaken, en dat dan ook die voorzeide aangename tuinen te noemen zijn het paradijs van het *bon plaisir*.

Vr. Wat is bijzonder merkwaardig in de fundamentele instellingen?

Antw. Het stelsel van verkiezingen, ofte de wijze waaruit de toeziende voogden worden gevonden, die beroemd zijn, om de belangen der landskinderen met overleg der vaderen te behartigen.

Vr. Waarop berust dat stelsel?

Antw. Op het aangenomene, hoogstwijze begrip, dat landskinderen onbekwaam zijn zelf regtstreeks hunne voogden te kiezen, en zij dus deze uit de derde en vierde hand moeten bekomen, hetwelk men noemt de trapswijze verkiezing, zooals daarvan het volgende tot een exempel kan dienen: A kiest B, die C kiest, die D kiest, weshalve D moet geacht worden te zijn gekozen door A.

Vr. Vanwaar gaat alle verkiezing uit.

Antw. Van *standen*, welke als eene bijzondere en geheel bij ons eigendommelijke curiositeit onze hoogste bewondering verdienen. (*Vervolg hierna.*)

De aalmoes – op eene reize door Frankrijk.

Als alles gereed, en ieder artikel in het logement betaald – en ook wel eens daarover gekibbeld en gekeven is, dan blijft, wanneer men niet door de laatste gebeurtenis al te knorrig geworden is, altijd voor de deur nog iets af te doen overig, eer men in zijn rijtuig klimmen kan; – namelijk met de zonen en dochteren der armoede, die uwen wagen omringen. Niemand zegge ooit: » Laat ze naar de galg loopen!" dat is een zeer zware gang en menigeen onder hen heeft buitendien lijden genoeg te verduren gehad. Ik houd het altijd voor beter, eenige stuivers in de hand te nemen, en ik zou ieder beschaafd reiziger wel willen aanraden, ook zoo te werk te gaan; hij behoeft niet zoo naauwkeurig op te schrijven, uit welke oorzaken en welk einde hij die heeft uitgegeven – daarvan zal wel op eene andere plaats boek gehouden worden.

Wat mij zelven betreft, geen mensch geeft zoo weinig, als ik; want ik ken bijna niemand, die zoo weinig te geven heeft; maar daar nu deze de eerste openbare daad van milddadigheid was, die ik in Frankrijk uitoefende, zoo scheen zij mij des te belangrijker toe.

» Hoe zal dit gaan?" zeide ik – » ik heb slechts acht stuivers weg te schenken" – hierbij schudde ik ze in mijne hand – » en daarvan willen acht arme mannen en acht arme vrouwen wat hebben."

Een arm, in lompen gekleed man, die geen hemd aan het lijf had, deed van de aanspraak, die hij er op maakte, daardoor afstand, dat hij twee schreden uit den kring terug trad, en door eene buiging te verstaan gaf, dat hij voor zich niets verlangde. Al

DE DOODE BRUIDEGOM.

(*Eene spookgeschiedenis.*)

(Vervolg en slot van onze vorige.)

besteeg zijnen klepper, verdween achter de opgehaalde valbrug en het geluid van den hoefslag zijns paards verloor zich in het gehuil der nachtwinden.

De baron kwam in de zaal terug; hij was ten hoogste ontsteld en verhaalde, wat hem gebeurd was. Twee jonge dames vielen dadelijk in onmagt, anderen schrikten hevig bij de enkele gedachte, met een spook aangezeten te hebben. - Eenige meenden, dat de geheimzinnige gast, wel de wilde jager konde geweest zijn, waarvan in de duitsche geschiedenissen zoo dikwijls gewag gemaakt wordt, en andere bovennatuurlijke wezens, welke in de bijgeloovige hoofden der Duitschers sedert onheugelijke tijden gespookt hebben.

Een der arme bloedverwanten opperde het vermoeden, dat het gansche voorval niet anders dan eene uitvlugt van den jongen graaf konde geweest zijn, en dat de groote zeldzaamheid van zulk een vreemden inval, zich zeer goed met zulk een melancholiek karakter als het zijne vereenigde. Dit zijn vermoeden, bragt hem evenwel met het geheele gezelschap in twist, voornamelijk met den baron, die hem voor niets minder dan voor een godslasteraar hield, zoodat de ongelukkige vooronderstelier genoodzaakt was, zijne ketterij zoo spoedig mogelijk af te zweren, en tot den schoot der geloovigen terug te keeren. Maar welke twijfel de zaak nog bij eenige bleef vinden, zoo werden dezelve den volgenden dag door het inwinnen van juiste en waarschijnlijke berigten, welke het nieuws van de moord aan den jongen graaf begaan en van zijne begrafenis in de domkerk te Wurzburg bevestigden, volkomen bewaarheid.

De schrik, welke deze tijding in het slot verbreidde, laat zich gemakkelijk begrijpen. De baron sloot zich in zijne kamer op, en de gasten, welke gekomen waren, om zich met hem in zijn geluk te verheugen, konden het niet van zich verkrijgen, hem in zijn ongeluk te verlaten. Zij liepen paarsgewijze in den hof van het slot of vereenigden zich bij groepen in de zaal, zuchtende en het hoofd schuddende bij de gedachten aan het verdriet, van zulk eenen goeden en regtschapen man. Zij haalden de schouders op, bleven langer aan tafel zitten dan gewoonlijk, en aten en dronken regt dapper, om hunnen moed staande en hunnen geest frisch te houden. Maar de toestand der zoo plotseling en op zulk eene onverwachte wijze weduwe gewordene bruid was nog medelijdenswaardiger. Een gemaal te verliezen nog eer men hem omarmd heeft, en welk een gemaal! Ware reeds het spook zoo beminnelijk en edel, hoeveel meer moest dit niet de levende mensch geweest zijn. Hare weeklagten vervulden het slot.

In den nacht van den tweeden dag van haren weduwenstaat had zij zich in gezelschap van een harer tantes, die voortaan in hare nabijheid slapen wilde, naar hare slaapkamer begeven. De tante, eene voortreffelijke verhaalster van spookgeschiedenissen, was onder een harer verhalen ingesluimerd. De kamer welke eenzaam en van de meest bewoonde gedeelten van het slot verwijderd lag, zag uit in eenen kleinen tuin. De nicht had zich ter nedergelegd, en beschouwde vol gedachten de stralen der maan, welke door het loof eener van uit haar bed zigtbare populier, schenen. De klok sloeg twaalf, toen eene zachte melodische toon uit den tuin tot haar doordrong.

Zij sprong schielijk ten bedde uit en ijlde naar het venster; eene groote lange gestalte stond in de schaduw der boomen. Toen dezelve het hoofd oprigtte, viel juist eene straal der maan op deszelfs gelaat. Hemel en aarde! het jonge meisje herkende haren dooden verloofde. Een luide gil werd op dit oogenblik gehoord, de tante, die door de toonen was gewekt geworden, en hare nicht in alle stilte gevolgd was, stortte in hare armen! Toen het meisje weder in den tuin en naar den boom zag, was de gestalte verdwenen.

Van de beide dames behoefde de tante de meeste hulp, want zij was buiten kennis van schrik. Zij verklaarde nooit weder in deze kamer te willen slapen; de nicht echter, dacht voor het eerst van haar leven anders, en sprak het vaste voornemen uit, nooit in een ander vertrek van het slot te willen overnachten. Het gevolg dezer woordenwisseling was, dat zij in het vervolg alleen zoude slapen, maar zij nam hare tante te gelijker tijd de belofte af, geen mensch de geschiedenis van het spook te verhalen, daar zij anders op nieuw vreesde, ook het eenigste genoegen, dat haar op aarde nog overig was, namelijk, de kamer te bewonen, over welke de schaduw van haren verloofde gedurende hare nachtelijke gebeden waakte, te moeten opgeven.

Hoe lang de goede oude dame haar woord zoude gehouden hebben, is onzeker, het mogt haar een tweede natuur geworden zijn, van wonderbare dingen te spreken, en bovendien is het geene kleine triomf, de eerste te zijn, die eene vreesselijke geschiedenis verhaalt. Zij had intusschen niet lang tegen deze beproeving te kampen, want op zekeren morgen bragt men haar bij het ontbijt

had een geheel parterre eenstemming uitgeschreeuwd: place aux dames! dan zou dit het gevoel van eerbied voor het teedere geslacht niet met zoo veel welsprekendheid hebben uitgedrukt. Regtvaardige hemel! door welke wijze middelen hebt gij het zoo geregeld, dat armoede, in bedelaars-armoede en eene beschaafde wijze van handelen, die in andere landen zoo verre van elkander gescheiden zijn, hier in eene hut bij een kunnen wonen?!

Ik was er op gesteld en drong er op aan, dat hij een stuiver van mij ten geschenke zou aannemen, alleen om zijne beleefdheid.

Een arm, levendig dreumesje van een vent, die tegen mij over in den kring stond, haalde, nadat hij eerst iets onder den arm nam, dat eertijds een hoed geweest was, zijne snuifdoos uit den zak en bood zeer gul aan beide zijden een snuifje aan. Het was geene geringe gift, en dezelve werd met bescheidenheid geweigerd. Het arme kleine mannetje noodigde hen met een goedhartig hoofdknikjen uit; prenez-en! prenez-en! zeide hij en zag naar eenen anderen kant; en toen nam ieder er van. – »Het zoude jammer zijn, als deze doos ooit ledig werd," dacht ik bij mij zelven. en stopte er eenige stuivers in, terwijl ik er een klein snuifje uitnam, om daardoor de waarde mijner gift te verhoogen. Hij gevoelde de waardij van die tweede beleefdheid veel dieper dan die der eerste; daardoor bewees ik hem eene eere, door de eerste slechts eene weldaad, – en de eere gaat bij een Franschman boven de weldaad; – hij maakte voor mij eene buiging tot den grond toe. »Daar," zeide ik tot een oud soldaat met éene hand, wien de veelvuldige veldtogten hadden uitgemergeld, en die nu zijn afscheid gekregen had, »daar hebt gij ook een paar stuivers!" – Vive le Roi! antwoordde de soldaat.

Nu had ik nog slechts drie stuivers over; een daarvan gaf ik «pour l'amour de Dieu, aan eene vrouw – dit waren de woorden, waarmede zij er om gevraagd had; het arme wijf had eene ontwrichte heup, alzoo kon het wel om geen andere amour wezen.

Mon cher et très-charitable Monsieur! – »Dezen mag wederstand bieden, wie het kan!" zeide ik.

»Mylord Anglais!" – De bloote klank is het geld waard –, alzoo gaf ik daarvoor mijn laatste stuiver weg. Maar in de drift van het geven had ik een pauvre honteux over het hoofd gezien, dat niemand had, om voor hem om een stuivertje te vragen, en die, naar het mij voorkwam, liever verhongerd was, dan dat hij zelf iemand had durven aanspreken om eene aalmoes. Hij stond bij het rijtuig, een weinig buiten den kring, en wischte een traan van een gelaat af, dat naar mijne gedachten vroeger betere dagen gekend had. »Goede God!" dacht ik, »en ik heb niet een eenige stuiver meer over, die ik hem zou kunnen geven! – »Maar gij hebt er ja duizenden!" – schreeuwde de natuur met duizend stemmen in mijn binnenste – en zoo gaf ik hem – het kan volstrekt niet schelen, wat – nu schaam ik mij te zeggen, hoeveel; toen schaamde ik mij te denken, hoe weinig. Wanneer alzoo de lezer zich ongeveer een begrip kan vormen van mijne stemming, dan mag hij, nu ik hem deze twee vaststaande punten heb aangegeven, op een of twee livres meer of minder, raden, hoeveel het eigenlijk wel geweest is.

De overigen kon ik niets geven, als een: »Dieu vous bénisse! – et le bon Dieu vous bénisse encore!" zeiden de oude soldaat, de dwerg, enz. De *pauvre honteux* kon geen woord uitbrengen; hij trok een kleine zakdoek uit den zak, en wischte zijne oogen af, terwijl hij zich omwendde – en mij dacht, dat hij nog meer dank bewees dan alle de overigen.

(*Naar het Engelsch van* L. STERNE) A.

Aan Nederland.

Der heil'ge Morgen grant,
Zu dem wier uns bereiten!
MAX VON SCHENKENDORF.

Nog is de VRIJHEID niet verloren,
Hoe ook de hoop op beter ligt;
In ieder lied wordt zij geboren,
Dat aan des leeuwriks borst ontvliegt!

Zij ruischt in 't looverdek der duiven,
In rots doorklovend stormgedrang,
Zij gloeit in 't purperbloed der druiven
Dat bruischend boei ontspat en prang!

Hem tref den vloek der diepst verachten,
Hem loon nooit liefdekus, maar schand,
Die vol zelfzuchtige gedachten
Haar willekeurig leê aan band!
Het ijzer wast in 't hart der bergen;
De vuurvonk sluimert in den steen;
Gij weet wat wilskracht beiden vergen;
En gij blijft stilstaan, gij alleen!?

VOORUITGANG! is de leus der volken!
VOORUITGANG, 't wachtwoord van Euroop!
Maar gij, bevreesd voor onweêrswolken
Begraaft uw uitzigt, moordt uw hoop!
Ach, gij vervreemd van grondbeginselen,
U zelve, 't regt en God ontrouw!
Duldt handbeklemming, oogömwindselen;
Zijt zwakker dan de zwakste vrouw!...

Door enkel hemelzucht gedreven,
Geweten, godsdienst, pligt en eer,
Wierd, wordt den strijdzang aangeheven:
DE KETENEN WEG! DEN BLINDDOEK NEER!
Ai zie, hoe vrijen zich bereiden
In Oost en West, in Zuid en Noord,
Door enkel zucht tot licht verspreiden,
Door enkel hemelgloed gespoord!

Gij waant misleid door 't lokwoord: REDDING!
Den vloed neêrdonderend in 't dal,
Terug te voeren langs zijn bedding,
Tot d' oorsprong van zijn waterval!
Gij wilt niet meê, niet verder drijven,
Steenwentelende Sisyphus!
Maar wenscht lijfeigene te blijven,
Verdorstende als een Tantalus!

Zou 't hart u in de schoenen zakken
Om nog één oogwenk boeigeknel?
ZWING-URI ligt in puin en wrakken
Op de aankomst, vuurblik van een TELL!...
De keten is den slaaf beschoren;
Een vrije burger voegt het zwaard!
Nog is de vrijheid niet verloren,
Toont zich een volk de vrijheid WAARD!

Op U, op U, rust mijn vertrouwen,
Op U, der scheppings heerlijkheid,
Kuische, onomkoopbre, onwankle VROUWEN,
Die door uw invloed tijgers leidt!
Ten strijd gij sterken! wilt mij hooren,
Wijl 't *bloode* MANNEN faalt aan kracht!
Nog is de vrijheid niet verloren,
Naakt uw bewakende Eng'lenwacht!

Eén wenk van U, en snoodaarts beven;
Uw biddend zwijgen is bevel!
Eén lonk van U en vorsten geven
Gehoor! al knarsetand der hel!
Op, zwaait uw zwaard van myrt en rozen!
o Wijdt uw blik tot vlammend staal!
Leert schaamteloozen weêr te blozen,...
En — *onzer* is de zegepraal!

1846. MARQUIS DE THOUARS.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19 December. Sedert den 17. dezer alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Helena Fiedler, H. H. Willis, New-York, katoen en ri[illegible]; Clasina Margaretha, J. Brambergen, Londen, tarwe; Okkeli[illegible] J. Wiers, Straalsund, garst; Johanna Elisa, C. Wiltz, Elbe[illegible] Wilhelmine, P. W. Bonnerers, Koningsbergen, beide tarwe.

Voor Middelburg bestemd:

Maese, J. Molerey, Hull, garenspinnerijen.

de tijding, dat het jonge meisje verdwenen was. Haar slaapkamer was ledig – het bed was niet beslapen – het venster stond open; de vogel was gevlogen.

De verwondering en schrik, welke deze tijding te weeg bragt, laat zich moeijelijk beschrijven.

De arme bloedverwanten maakten zelfs, in hunne onvermoeide pogingen, om zich vet te mesten, eene oogenblikkelijke pauze en de tante, welke tot nog toe geen woord had kunnen voortbrengen, sloeg de handen boven het hoofd te zamen en riep:

«Het spook! het spook! het spook heeft haar ontvoerd!"

Zij verhaalde hierop in het kort de verschrikkelijke gebeurtenis in den tuin, en besloot haar verhaal nog eens met de opmerking, dat het spook zijne bruid ontvoerd had. – Twee der bedienden staafden hare meening, want zij hadden om middernacht in de omstreek der bergen den hoefslag van een paard vernomen en het was dus zeker, dat het spook op zijn zwart paard gekomen was, om zijne geliefde met zich in het graf te nemen. Alle aanwezigen werden door deze verschrikkelijke waarschijnlijkheid uiterst getroffen, want dergelijke voorvallen komen in Duitschland dagelijks voor, zoo als dit een menigte van allergeloofwaardigste geschiedenissen genoegzaam staaft

Welk een treurige toestand voor den armen baron! Welk een treurig geval voor eenen teederen vader, en nog daarbij een lid van de zeer beroemde familie van Katzenellenbogen! Zijne eenige dochter was of in het graf gesleept geworden, of hij stond op het punt, de schoonvader van eenen woudgeest en de grootvader van ettelijke kabautermannetjes te worden.

Zoo als gewoonlijk, was de goede man geheel uit de lijken geslagen, en was het geheele slot in oproer en wanorde. Eenige aanwezige mannen kregen bevel, te paard, ieder pad, iedere plaats, ieder dal van het woud te doorzoeken. De baron zelf had juist zijne geweldige rijlaarzen aangetrokken en zijn zwaard omgord, en was op het punt te paard te stijgen, om zich mede op dezen twijfelachtigen togt te begeven, toen hem eene nieuwe verschijning noodzaakte zijne onderneming te laten varen, want ziet, men zag eene jonkvrouw op eenen telganger, begeleid door eenen ruiter, het slot naderen. Zij reed naar de traliepoort, steeg van het paard, viel voor den baron ter neder en omvatte zijne knieën. Het was zijne verlorene dochter, en haar begeleider was – de doode bruidegom. – De baron stond als van den donder getroffen. Hij aanschouwde zijne dochter en het spook, en twijfelde zeker aan de getuigenis zijner zinnen. De geheimzinnige ridder had sedert zijn bezoek in de geestenwereld, veel aan uiterlijk aanzien gewonnen. Zijne kleeding was schitterend en prachtig, en deed het allezins edele voorhoofd met regelmatige en geheel menschelijke trekken fraai uitkomen. Hij had niets van zijne vorige bleekheid en treurigheid behouden. Zijn schoon gelaat straalde in den vollen glans der jeugd, de vreugde was uit zijne zwarte oogen te lezen.

Het geheim werd weldra opgelost. De ridder, (want wij hebben altijd geweten dat het geen spook was) meldde zich onder den naam van Herman van Starkenfaust aan. Hij verhaalde zijne avonturen met den jongen graaf, hoe hij zich gespoed had het slot te bereiken, om de treurige tijding van den dood zijns vriends over te brengen en hoe hij door de welsprekendheid van den baron altijd, hoe dikwijls hij ook beproefd had te spreken, daarin verhinderd was geworden, hoe hem de aanblik der bruid geheel geboeid had, en hoe hij om slechts eenige oogenblikken in hare nabijheid door te brengen, de dwaling had doen voortduren, waarin hij onwillens den baron gebragt had, hoe hij over eenen voegzamen aftogt in verlegenheid geweest zijnde, eindelijk door de verhalen van den baron op de gedachte gekomen was, zich op zulk eene hoogstzeldzame wijze van het slot te verwijderen, hoe hij de oude tusschen zijne familie en die van den baron bestaande vijandschap vreezende, zijne heimelijke bezoeken had herhaald, hoe hij den tuin onder de vensters der jonkvrouw dikwijls had bezocht, hoe hij bemind en later geschaakt had; hoe hij haar eindelijk door eenen geestelijke in eene naburige kapel met hem had doen huwen.

Onder alle andere omstandigheden zou de baron onverbiddelijk zijn geweest, want hij had veel op met de verdediging van zijn vaderlijk aanzien, en aangaande familietwisten, daarin toonde hij zich steeds uiterst hardnekkig, maar hij beminde zijne doch[ter] die hij als verloren beweend had; hij was buiten zichzelve [van] vreugde, haar levend weder te vinden, en ofschoon haar ge[maal] uit een hem vijandige familie gesproten was, zoo dankte hij den hemel, dat deze hem geen spook tot schoonzoon gegeven. Slechts daarover was hij toornig, en zeker met regt, dat de [jon]geling, terwijl hij zich voor gestorven uitgaf, der strenge w[aar]heid had te kort gedaan, maar eenige oude, in den oorlog [grijs] gewordene vrienden, welke nu daarbij tegenwoordig waren, [ver]klaarden dat in de liefde iedere list te verontschuldigen is, e[n] de ridder het regt had op eene bijzondere toegevendheid, d[aar] hij eene oude gediende was

Op deze wijze werd alles gelukkig bijgelegd. De baron v[ergaf] alles aan het jeugdige echtpaar. De feestelijkheden begonne[n op] nieuws af op het slot. De arme bloedverwanten overstelpte[n het] nieuwe familielid met betuigingen van achting en met allerlei f[raaije] komplimenten; hij was zoo dapper, zoo edel! – zoo rijk! [–] mild! enz. Slechts de tantes konden zich niet dadelijk tev[reden] stellen, daar zij zich in de op hare gronden berustende ver[wach]tingen, welke op de strengste ingetogenheid en onbepaalds[te ge]hoorzaamheid van den kant hunner nicht berekend waren, zeer bedrogen vonden; intusschen schoven zij ten laatste a[l] hunne eigene nalatigheid, dat zij namelijk de vensters nie[t met] ijzeren traliën hadden doen voorzien. De eene van haar e[rgerde] zich inzonderheid over de ontwikkeling der zaak, want hare [won]derlijke geschiedenissen hadden daardoor geweldig veel a[fbreuk] geleden, en het eenige spook, dat zij ooit gezien had, ha[d zich] in eene schoone ridder veranderd, die haar en alle ande[ren] aardig beet gehad had, hare nicht echter was volkomen [geluk]kig, daar zij nu toch eene bruidegom van vleesch en be[en ge]vonden had.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.